

La fada Esperança
endreça el jardí,
arranca males herbes
i cull el gesmil.

Olor a les roses
de vora el camí,
i acarona margarides
que van nàixer ahir.

La fada Esperança
sospira il·lusionada,
entre roselles silvestres
i tulipes negres.

L'escola de fades,
serà al seu jardí,
que aviat estarà ple
de rialles juvenils!

La fada Esperança
haurà d'ensenyar,
a cuidar la natura,
i estimar els humans.

Les fades alumnes
aprendran a transformar,
el cor de les persones
que no saben estimar.

Aterratge complicat

–Mireu, allà baix hi ha una bassa amb nenúfars! Quina preciositat! –diu la fada Lara meravellada.

Les fades estiren el cap per mirar en la direcció que diu la seua mestra mentre s’agafen amb força a les libèl·lules que les transporten. A sota hi veuen una enorme extensió de flors de tots els colors i arboredes frondoses.

–Uauau! –diuen totes alhora menys Salma, la fada daurada, que finalment exclama desganaada:

–Buf! Res interessant.

–Salma, per favor... Canvia eixa actitud –li demana Lara amb suavitat–, saps que és molt important la impressió que causem a les persones que vegem per primera vegada.

La fada daurada arrufa el nas i fa un somriure entremaliat. Amb cura, trau de sota l'ala dreta una bossa de pols pica-pica. N'agafa un pessic i l'aguanta entre els dits mentre obliga la seua libèl·lula a apropar-se a la de Lara. L'animal es resisteix perquè coneix la passatgera i sap que no la pensa, que no la fa. Salma estira una de les ales de l'insecte que comença a tronollar. A la fi, aconsegueix el que vol i quan és ben a prop de Lara, bufa pica-pica que s'introdueix ràpidament en la boca de Lara, que està parlant. L'efecte és immediat. La vella fada comença a esternudar i plorar. La seua libèl·lula, que no pot controlar els moviments, decideix provocar l'aterratge. La resta d'insectes fan el mateix.

Esperança, que observa des de baix el que està passant, comença a cridar amb totes les seues forces amb els braços en alt:

–No, per favor! A l'eixam, no!

L'avís d'Esperança no arriba a les libèl·lules, que cauen irremeiablement al recipient on les abelles aboquen la mel.

–Però... què està passant ací! –diu Esperança agafant-se el cap amb les mans.

–Ajuda, per favor! –crida Lara intentant surar entre una enorme muntanya de mel.

–Estàs bé, Lara? –pregunta Esperança dubtosa.

–Tu què creus? –respon Lara empipada.

Amb l'ajuda de les abelles i algunes papal·lones, les fades ixen a poc a poc del recipient de la mel. Curiosament, l'única fada que no ha caigut és Salma, que les espera somrient, asseguda sota les maduixeres.

Lara, impregnada de cap a peus de mel, s'arrossega lentament fins on és Salma, que la

mira divertida. Amb calma, comença a traure's amb les mans l'apegalós líquid i empastifa amb un gran somriure la cara i els cabells de Salma, mentre la mira fixament als ulls.

–Però... ecs! Quin fàstic! No m'agrada la mel –diu Salma escopint. Lara l'ha agafada per sorpresa.

–Quina llàstima, nena! Està boníssima! –afegint Lara amb expressió triomfant–.

Has de saber
que la mel,
per a les fades,
nèctar dels déus, és!

–Per què ho has fet? No comprenc on està la gràcia! –crida Salma enrabiada.

–És molt fàcil d'entendre, reina. La llei de causa i efecte. No la recordes? –diu Lara amb un somriure triomfant–. Qui la fa, la paga. La vam estudiar la setmana passada.

I dit això, la vella mestra s'allunya amb pas lleuger i triomfant. Aquesta és justament la tasca

que té encomanada a l'escola de la fada Esperança: aconseguir que Salma entenga que amb la seua actitud no va pel bon camí. Que no podrà ser una bona fada fins que aprenga a conèixer-se i acceptar-se. Després, haurà de treballar aquells aspectes que no li agraden de la seua personalitat i, finalment, des de l'experiència pròpia, podrà començar a ensenyar els altres.